

Θράκ. (Αίν.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά. αλούπισ ό, Πελοπν. (Στεμν.)

Έκ του ούς. άλεπός. Διά τώ άρσ. αλούπισ πβ. τώ στόμα και ό 'στόμας, τώ άθότυρο και ό άθότυρος κττ.

1) Άλώπηξ Ζάκ. Ήπ. Θράκ. (Αίν. κ. ά.) Ίων. (Σμύρν.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Λάστ. Στεμν. κ. ά.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά.: Τ' αλούπιν έβγαλεν τ' άμ-μάδκια του γαδάρον (έκ παραμυθ.) Κύπρ. Ούλουτζίματα αλουπιών (ώρυγαι άλωπέκων) Σίλ. || Φρ. Είναι αλούπι (έπί του εύφουός, πονηρού και πανούργου διά τήν γνωστήν της άλώπεκος πανουργίαν) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ήρτεν τ' αλούπιν τώ καθούπιν, τώ τελώνιον της γής, τώ όχτρομούτσουνον (έξ έπφδ.) Κύπρ. || Άσμ.

Ευπνί τ' αλάφια γιά βοσκή, τ' αλούπια γιά κυνήγι Σμύρν.

Κράζει τ' αλάφια 'ς τή βοσκή, τ' αλούπια 'ς τώ κυνήγι Ήπ.

Έρθε τ' αλέπι, | έφαι τώ πετεινί,
που 'λάλει και ξύπνα | τώ δόλιο τώ γέρω

Ήπ.

Θέ μου, μη κράξη ό κόκορας και ξημερώς ή μέρα
κ' εκείνος ό πεντέρημος άρχισε νά λαλή,
αλούπισ νά τόν φάη

Στεμν. Συνών. ιδ. έν λ. *άλέπα. Ή λ. υπό τόν τύπ. 'Αλούπισ και έπών. 2) Δέρμα άλώπεκος Ήπ. Πελοπν. (Λάστ. κ. ά.) Στερελλ. (Αιτωλ.) κ. ά. — Λεξ. Βυζ. Συνών. ιδ. έν λ. *άλεπιά.

Ή λ. υπό τόν τύπ. 'Αλούπι και ως τοπων. Πελοπν. (Άρκαδ.)

άλεπιά ή, άμάρτ. αλουπιά Κύπρ.

Έκ του ούς. αλέπι, παρ' ό και αλούπι.

Πανουργία, πονηρία: Σαν αλουπιά φαίνεται ή δουλειά που σου έκατάφερεν. || Φρ. Παίζει αλουπιάς (έπί του υποκριτού και δολίου). Συνών. άλεπήσιος 2, άλεπόνη, άλεπουδιά, άλεπωσύνη. Πβ. άλεπογανιά.

άλέπιστος επίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ά.)

Τώ μεταγν. επίθ. άλέπιστος.

Ό μη έκλεπισθείς.

άλεπίτικα επίρρ. Θράκ.

Έκ του έπιθ. άλεπίτικος.

Πονήρως, ύπούλως: Μē κοιτάζει άλεπίτικα. Τά 'κλεψε άλεπίτικα.

άλεπίτικος επίθ. Θράκ. άλ'πί'τους Θεσσ. (Πήλ.)

Έκ του ούς. άλεποϋ, παρ' ό και άλ'ποϋ, και της παραγωγικής καταλ. -ίτικος.

1) Ό άνήκων εις τήν άλώπεκα Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ.: Δέρμα άλεπίτικο. || Φρ. Άλ'πί'κα καμώματα (πανουργίαι) (Πήλ.) 2) Πονηρός Θράκ.: Άλεπίτικο μάτι.

άλεπίτσα ή, άμάρτ. άλωπίτσα (Παρνασσ. 8,698) αλουπίτσα Λεξ. Γαζ. (λ. άλωπέκιον) άλιπίτσα Παξ. άλ'πίτσα Μακεδ. (Άνασελ.)

Υποκορ. του ούς. άλεποϋ διά της παραγωγικής καταλ. -ίτσα.

1) Μικρά άλώπηξ (Παρνασσ. 8,698) — Λεξ. Γαζ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι. 2) Είδος σταφυλής με

έπιμήκεις βότρους όμοίους πρός ούράν άλώπεκος, ή τών άρχ. άλωπεκίς (ιδ. ΜΣτεφανίδ. έν Λαογρ. 9 (1926) 445) Μακεδ. (Άνασελ.) Συνών. άλεποουρά 2. 3) Φυτόν τι, έκ του όποιου κατασκευάζονται σάρωθρα Παξ. [**]

*άλεπιτσερό τό, άλιπιτσερό Παξ.

Έκ του ούς. άλεπίτσα και της παραγωγικής καταλ. -ερό.

Τόπος ένθα φύεται τώ φυτόν άλεπίτσα 3.

άλεπίτσος ό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Υποκορ. του ούς. άλεπός διά της παραγωγικής καταλ. -ίτσος ως και άνθρωπίτσος, παιδίτσος κττ.

Μικρά άλώπηξ. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι.

*άλεπόβακλος επίθ. Θηλ. αλουποβάκλα Κύπρ. αλουποβάκλισσα Κύπρ.

Έκ τών ούς. άλεποϋ και βάκλα.

Ό έχων ούράν ως ή της άλώπεκος, ήτοι μακράν και θυσανωτήν, επί ζώου. Συνών. *άλεποούρης.

άλεπόβηχας ό, άμάρτ. αλουπόβηχ-χας Κύπρ.

Έκ τών ούς. άλεποϋ και βήχας.

1) Βήξ ξηρός και άνευ φλέγματος, βραγχνώδης δέ ως ό τών άλωπέκων. 2) Ή νόσος κοκκίτης (όνομασθείσα αὐτῷ διά τόν ξηρόν βήχα).

άλεπογανιά ή, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τών ούς. άλεποϋ και άγανιά.

Πονηρία, πανουργία άλώπεκος (έκ μεταφ. τών έλιγμών δρόμων, τούς όποιους υποτίθεται ότι κάρνει ή άλώπηξ εκ λογών προνοίας). Πβ. άλεπιά.

άλεπογανίζω άμάρτ. αλουπογανίζω Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) άλ'πογανίζω Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. κ. ά.)

Έκ του ούς. άλεπογανιά.

Δαπανώ τόν χρόνον μου ματαιώς περιφερόμενος έδῶ και εκεί ένθ' άν.: Ούλη μέρα σήμερα άλ'πογανίζω! Κλουτσινοχ.

άλεπογάνισμα τό, άμάρτ. αλουπογάνισμα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του ρ. άλεπογανίζω.

Τώ άσκόπως περιφέρεσθαι έδῶ και εκεί.

άλεπόγουννα ή, Λεξ. Λάουνδ. Μ. Έγκυκλ. άλιπόγ'να Θράκ. (Άδριανούπ.) άλ'πόγουννα Ήπ. άλεπουδόγουννα άγν. τόπ.

Έκ τών ούς. άλεποϋ και γούνα. Ή λ. και παρὰ Σομ. Τώ άλεπουδόγουννα έκ του θέματος του πληθ. άλεποϋδες. Παρά Βλάχ. αλουπουδόγουννα.

Γούνα, μηλωτή έκ δέρματος άλώπεκος. Πβ. *άλεπιά.

άλεποθάνατος επίθ. Χίος άλιποθάνατος Χίος (Καρδάμ.) 'λουποθάνατος Κύθηρ. Μεγίστ. Πληθ. άλιπου-θάνατα τά, Λέσβ.

Έκ τών ούς. άλεποϋ και θάνατος.

1) Ό προσποιούμενος τόν άσθενή (θά έσήμαινε πρώ-τον τόν προσποιούμενον τόν νεκρόν έκ μεταφ. της ιδιότη-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

